

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.



EMILY BRONTË • Uğultulu Tepeler

## *Wuthering Heights*

İletişim Yayınları 3294 • İletişim Klasikleri 165

ISBN-13: 978-975-05-3497-3

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

*DIZI YAYIN YÖNETMENİ* Murat Belge

*YAYINA HAZIRLAYAN* Necdet Dümelli, Güneş Akkor, Barış Özkul

*KAPAK* Suat Aysu

*KAPAK RESMİ* John Atkinson Grimshaw, “Sonbahar Sokağı”, 1886

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Yağmur Yıldırım Bayrakçı

*BASKI* Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

*CILT* Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMILY BRONTË  
**Uğultulu Tepeler**  
*Wuthering Heights*

ÇEVİREN  
*Başak Bekişli*

JALE PARLA'NIN ÖNSÖZÜYLE



**EMILY JANE BRONTË** 30 Temmuz 1818'de İngiltere'nin Batı Yorkshire yöresindeki Branford-Thornton'da Patrick Brontë ve Maria Branwell Brontë'nin üçüncü çocuğu olarak dünyaya geldi. İngiliz edebiyatının ünlü yazarları Charlotte ve Anne Brontë ile aynı aileye mensuptu. İlkokula ablalarıyla birlikte civardaki Cowan Bridge School'da başlasa da kısa süre sonra okuldan ayrıldı ve eğitimine halasından aldığı derslerle evde devam etti. Devrin ünlü ressamlarından John Bradley'den resim dersleri aldı. Küçük yaşlarda müziğe, şiire ve kır gezilerine ilgi duydu. 1838'de Batı Yorkshire'daki Halifax civarındaki bir okulda kısa süreliğine öğretmenlik ve mürebbiyelik yaptı. Fransızca ve Almanca öğrendi. 1842'de ablası Charlotte ile birlikte Brüksel'e gitti ve kızlar akademisi Pensionnat Heger'de hem öğrencilik hem de müzik öğretmenliği yaptı. Şiirlerini *Gondal Poems* (Gondal Şiirleri) başlığıyla bir defterde topladı ve kardeşleri Charlotte ile Emily Brontë'nin şiirleriyle kendi şiirlerinden oluşan şiir seçkisi *Poems* (Şiirler) başlığıyla yayımlandı. 1846'da tamamladığı tek romanı *Uğultulu Tepeler* 1847'de yayımlandı ve İngiliz edebiyatının başlıca klasikleri arasında girdi. Brontë Kız Kardeşler külliyyatının *Jane Eyre* ile birlikte iki şaheserinden biri kabul edilen *Uğultulu Tepeler* özellikle 19. yüzyıl sonlarından itibaren büyük bir okur ilgisine kavuştu. Eserlerinde Ellis Bell müstear ismini kullanan Emily Jane Brontë, 19 Aralık 1848'de otuz yaşında tüberkülozdan öldü ve Haworth'ta defnedildi.

## İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER.....	7
KRONOLOJİ.....	11
ÖNSÖZ / JALE PARLA.....	19

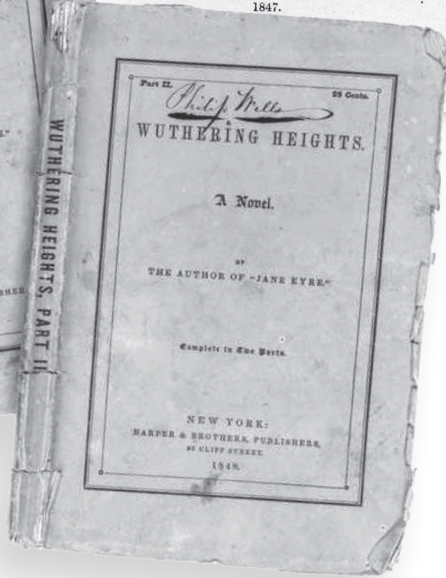
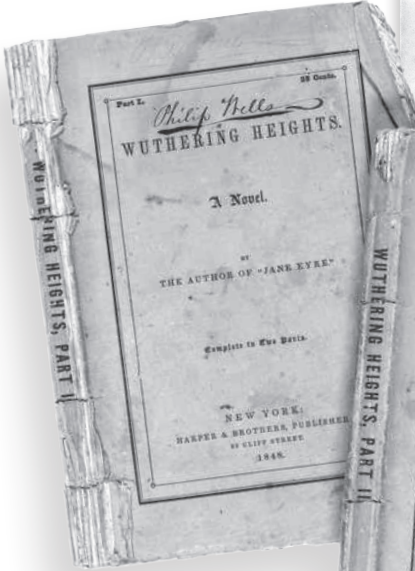
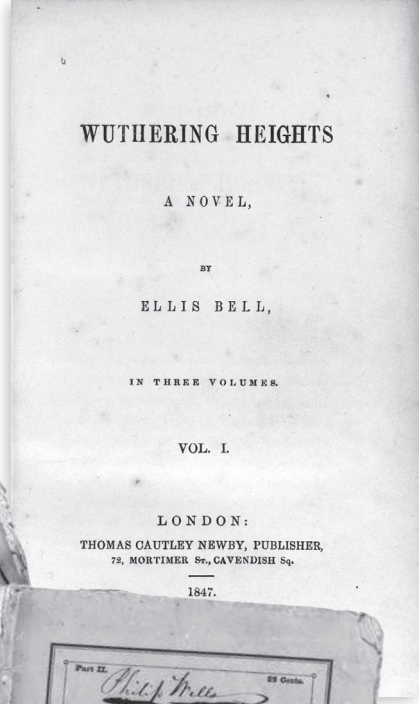
### Uğultulu Tepeler

<i>Birinci Cilt</i> .....	35
<i>İkinci Cilt</i> .....	221





- Thomas Cautley Newby tarafından, 1847'de ilk olarak üç cilt olarak yayımlanan *Uğultulu Tepeler*'in ilk cildinin kapağı (sağda).
- Harper & Brothers tarafından, 1848'de, Amerika'da iki cilt olarak yayımlanan *Uğultulu Tepeler* edisyonu (altta).



**Birinci Cilt**



## **Birinci Bölüm**

1801 – Mülk sahibime, sorun yaşayacağım münzevi komşuya yaptığım bir ziyaretten yeni döndüm. Burası kesinlikle güzel bir kırsal bölge! İngiltere'nin tamamında, toplumun çalkantısından böyle büsbütün uzaklaştırılmış bir konumda karar kılınmış olabileceğimi sanmıyorum. İnsan düşmanları için mükemmel bir cennet. Bay Heathcliff ve ben de, ıssızlığı aramızda bölüşmek için öyle uygun bir ikiliyiz ki... Kendisi dört dörtlük bir adam! Atımı oraya sürdüğüm sırada, kara gözlerinin, kaşlarının altında öyle şüpheli bir biçimde geri çekildiğini gözlemlediğim zaman ve ben adımı söylerken, parmakları yeğinin ceplerinde, özenle dolu bir kararlılıkla, daha da derinlere gizlendiğinde, yüreğimin kendisine ne kadar ısındığını pek az tasavvur etmiştir.

“Bay Heathcliff?” dedim.

Aldığım yanıt bir kafa sallama oldu.

“Ben Bay Lockwood, yeni kiracınızım, efendim. Thrushcross Çiftliği'nde ikamet etmeyi istemekteki azmimle size rahatsızlık vermediğim umudunu ifade etmek için, buraya ulaşmamın ardından, ilk fırsatta uğramayı kendime şeref addetmekteyim; dün duydum ki, bazı düşünceleriniz varmış...”

“Thrushcross Çiftliği bana aittir beyefendi,” diye araya gir-

di adam, yüzünü buruşturarak. “Şayet buna engel olabiliyorsa, herhangi birinin bana rahatsızlık vermesine müsaade etmem. İçeri girin.”

“İçeri girin,” sözü, kenetlenmiş dişlerle dile getirildi ve, “Cehennem ol!” hissini dışavurdu. Adamın üzerine eğildiği bahçe kapısı bile sözcükler karşısında duygudaşlık göstergesi olacak hiçbir hareket sergilemedi ve sanırım beni, daveti kabul etme kararına da o durum sevk etti. Kendimden daha abartılı biçimde mesafeli görünen bir adama karşı merakımın uyandığını hissettim.

Atımın göğsünün bariyeri iyice ittiğini gördüğünde, beyefendi oranın zincirini açmak için en sonunda sahiden elini çıkardı, sonra da asık suratla geçiş yolu boyunca önüme düştü. Avluya girdiğimiz sırada da şöyle seslendi:

“Joseph, Bay Lockwood’un atını al ve yukarı biraz şarap getir.”

Bu birleşik talimatla akla gelen düşünce, “İşte evin hizmetçi kadrosunun tamamı karşımızda, galiba,” oldu. “Çimlerin döşeme taşları arasında bitip büyümesine ve büyükbaş hayvanların da yegâne çalı makasları olmasına hiç şaşmamak gerek.”

Joseph, dinç ve güçlü kuvvetli olmasına rağmen, yaşça büyük, yok, yaşlı, belki de çok yaşlı bir adamdı.

Atımın sorumluluğunu benden devralırken, hırçın bir hoşnutsuzluk sezdirenen kısık bir sesle, “Tanrı yardımcımız olsun!” diyerek kendi kendine konuştu; bu arada da, yüzüme öyle sursatsız şekilde bakıyordu ki, ben iyi niyetli bir biçimde, adamın yemeğini sindirmek için ilahi yardıma ihtiyaç duyması gerektiğini ve hislerinin dindarlığa yakışan dışavurumunun da benim beklenmedik gelişimle hiç alakası olmadığını tahmin ettim.

Bay Heathcliff’in ikametgâhının adı Uğultulu Tepeler; “uğultulu” da, konumunun fırtınalı havalarda maruz kaldığı atmosfer çalkantılarını tasvir eden manidar, taşraya özgü bir sıfat oluyor. Orada, tepede, her daim saf, insanı canlandıran bir havalandırma olmalı hakikaten. İnsan, evin uç kısmındaki güdük kalmış birkaç köknarın aşırıya kaçan eğriliğiyle ve hepsi de, güneşin sadakasını diler gibi, uzuvlarını bir tarafa uzatan bir dizi cılız dikenli çalıdan, kontrolden çıkmış şekilde esen kuzey

rüzgârının gücünü tahmin edebilir. Neyse ki mimar orayı kuvvetli inşa etmeyi öngörmüş; dar pencereler duvarın derinlerine yerleştirilmiş ve köşeler geniş, çıkıntı yapan taşlarla korumaya alınmış.

Eşikten geçmeden önce, ön tarafın üzerine ve bilhassa da ana kapının çevresine bol bol saçılmış bir miktar grotesk olmayı hayranlıkla incelemek üzere durakladım. Kapının üstünde, ufalanıp dağılmakta olan aslan vücutlu kartallarla ve utanmaz ufak oğlanlarla dolu el değmemiş bir alan arasında, “1500” tarihi ile “Hareton Earnshaw” ismini fark ettim. Birkaç yorumda bulunur ve haşin ev sahibinden oranın kısa bir tarihini rica ederdim, ama kendisinin kapıdaki tavrının, benim süratli girişimi ya da oradan büsbütün ayrılmamı talep eder gibi bir hali vardı ve benim, iç taraftaki en özel bölümü incelemeden önce, onun sabırsızlığımla kızıştırmak yönünde hiçbir arzum yoktu.

İçeri atılan bir adım, giriş niteliğinde herhangi bir hol ya da geçit olmaksızın, bizi aileye ait oturma odasına götürdü. Buralarda bu bölüme her şeyden önde gelecek şekilde “ev” diyorlar. Burası, genellikle, mutfak ve salonu içerir, ama sanıyorum ki Uğultulu Tepeler’de mutfak hepten başka bir tarafa çekilmeye mecbur kalmış; en azından ben içerinin derinliklerinde bir şeyler söyleyip duran seslerden bir çan çan ile mutfak aletlerinden gelen bir tangırtı seçtim ve devasa şöminenin etrafında kızartma, kaynatma ya da fırında pişirme emarelerinden yana hiçbir şey görmedim, aynı şekilde duvarlarda da bakır tencereler ile teneke süzgeçlerin herhangi bir ışıltısı gözüme çarpmadı. Bir uç, hakikaten, aralarına gümüş güğüm ve maşrapalar serpiştirilmiş, muazzam bir meşe büfenin içinde peş peşe sıralar halinde, tam da çatıya kadar yükselen, dizi dizi, kocaman lehim kap kacaklardan gelen hem ışığı, hem de ısıyı muhteşem bir şekilde yansıtıyordu. Söz konusu çatıda hiç kaplama yoktu; bütün anatomisi, yulaflı kurabiyelerle ve sığır, koyun, domuz butlarından kümelerle dolu ahşaptan bir çerçevenin onu gizlediği yer hariç, meraklı bir göz karşısında açıkta duruyordu. Şöminenin üzerinde muhtelif, kötücül, eski tabancalar ve bir-iki süvari tabancası, bir de süs mahiyetinde, kenar çıkıntısı boyunca

dizilmiş, zevksiz ölçüde şatafatlı boyanmış üç tenekte kutu vardı. Zemin pürüzsüz, beyaz taştandı. Yüksek arkalıklı, basit yapılı sandalyeler yeşile boyanmıştı. Kaba ve siyah olan bir-iki tanesi ise gölgede gizleniyordu. Büfenin altındaki bir kaviste, etrafı bir sürü halinde ciyaklayan yavrularla çevrili devasa, ciğer rengi dişi bir puanter dinleniyordu ve başka köpekler de başka girintilere dadanmıştı.

Oda ve mobilyalar, inatçı bir çehreye ve kısa pantolon ile tozluklar içinde güzel özellikleri ortaya çıkacak şekilde sergilenmiş sağlam yapılı uzuvlara sahip, gösterişsiz, kuzeyli bir çiftçiye ait olarak değerlendirildiğinde hiç olağanüstü bir şey teşkil etmezdi. Bira maşrapası önündeki yuvarlak sehpa köpüren, koltuğuna oturmuş haldeki böyle bir kişi, şayet doğru vakitte, yemekten sonra giderseniz, bu tepeler arasındaki sekiz-on kilometrelik herhangi bir çevrede görülecektir. Fakat, Bay Heathcliff ikametgâhı ve yaşam tarzıyla müstesna bir tezat oluşturuyor. Kendisi dış görünüş bakımından koyu tenli bir çingene, giyim kuşam ve tavırlar bakımından ise bir beyefendi... Yani, taşradaki pek çok toprak sahibinin olduğu ölçüde bir beyefendi. Kendisi, belki, epey kılıksız; yine de, ihmalkârlığı nedeniyle kusurlu görünmüyor, çünkü dimdik ve albenili bir endamı var... Epey de somurtkan. Muhtemelen bazı insanlar onda bir derece görgüsüz bir gururdan şüphelenebilir. Benim içimde bunun hiç de o türden bir şey olmadığını söyleyen anlayışlı bir his var; onun mesafeli tavrının, tantanalı duygu gösterilerine, karşılıklı iyilik nümâyişlerine karşı bir tiksintiden doğduğunu içgüdüsel olarak biliyorum. Kendisi, birbirine denk ölçüde gizli şekilde, sevip nefret edecek ve yine sevimlik ile nefret görmeyi de bir nevi münasebetsizlik addedecektir. Hayır, fazla hızlı gidiyorum. Kendi özelliklerimi fazla serbest bir biçimde ona yüklüyorum. Bay Heathcliff'in, muhtemel bir tanıdıkla karşılaştığında, elini gözden uzakta tutmak için, beni harekete geçirenlerden tümüyle farklı sebepleri olabilir. Ben yaradılışımın neredeyse hususi olduğunu umut edeyim; canım annem, benim asla rahat bir yuvam olmayacağını söylediler ve daha sadece geçen yaz, öyle bir yuvaya zerre kadar layık olmadığımı ispat ettim.

Deniz kıyısında bir aylığına güzel havanın tadını çıkarırken, beni hiç fark etmediği sürece, benim gözümde, hakiki bir tanrıça olan, son derece büyüleyici bir yaratığın bulunduğu ortamın içine düştüm. Sesli olarak, “aşkıma hiç dile getirmedim”; yine de, bakışların dili varsa, en alelade aptal bile benim kör kütük âşık olduğumu tahmin edebilirdi. O nihayet beni anladı ve karşılık olarak bir bakış attı, hayal edilebilecek tüm bakışların en tatlısını. Peki, ben ne yaptım? Bunu utançla itiraf ediyorum: Şöyle bir atılan her bakışla daha da soğumuş ve daha da uzaklaşmış şekilde geri çekilerek, bir salyangoz gibi, buz gibi tavırlarla büzüşüp kendi içime gömüldüm; ta ki, en sonunda, zavalı masum kendi aklından şüphe etmeye sevk edilene ve sözde hatası karşısında yaşadığı kafa karışıklığı ve mahcubiyet altında ezilmiş halde, anneciğini orayı terk etmeye ikna edene dek.

Bu tuhaf mizaçla, kasti merhametsizlik namımı kazandım. Bunun ne kadar haksız olduğunu ise yalnızca ben takdir edebilirim.

Şömine taşının ucunda, mülk sahibimin ilerlediği tarafın karşısındaki bir koltuğa oturdum ve sessizlikle geçen bir arayı, anne köpeği okşamaya teşebbüs ederek doldurdum. Köpek, yavrularıyla kendisine tahsis edilmiş bölümden ayrılmıştı ve dudağı yukarı kıvrılmış, beyaz dişleri bir hamle yapıp bir şey kapmak için sulanır halde, bacaklarımın arkasına insanın aklına kurtları getiren bir tavırla, sinsi sinsi sokuluyordu.

Okşayışım uzun, gırtlaktan gelen bir hırlamaya yol açtı.

“Köpeği rahat bıraksanız iyi edersiniz,” diye hırladı Bay Heathcliff, hayvanla bir ağızdan, ayağının bir vuruşuyla daha şiddetli gösterileri kontrol altına alarak. “Şımartılmaya alışkın değil, ev hayvanı olarak beslenmiyor.”

Sonra, uzun adımlarla bir yan kapıya ilerleyerek tekrar bağırdı.

“Joseph!”

Joseph mahzenin derinliklerinde belli belirsiz bir şeyler mırıldandı, ama yukarı çıktığımı sezdirecek hiçbir emare vermedi. Hal böyle olunca, efendisi ona doğru aşağı dalarak beni zalim görünüşlü dişi köpekle ve benim tüm hareketlerim üzerin-



de güvensiz bir himayeyi onunla paylaşan bir çift amansız, kabarık tüylü çoban köpeğiyle karşı karşıya bıraktı. Onların köpekdişleriyle temas kurmaya can atmadığımdan, kımıldamadan oturdum, ama üstü kapalı hakaretleri zar zor anlayacaklarını tasavvur ederek, maalesef üçlüye göz kırıp yüzümü gözümü şekilden şekle sokma keyfini gönlümce yaşadım ve çehremdeki bir değişiklik hanımefendiyi öyle rahatsız etti ki, kendisi birdenbire bir öfke patlamasına kapıldı ve dizlerimin üzerine sıçradı. Onu geriye savurdum ve aceleyle sehpayı aramıza koydum. Bu muamele tüm kovana kıskırttı. Çeşitli büyüklük ve yaşlarda, dört ayaklı yarım düzine şeytan, gizli inlerden çıkıp ortak merkeze fırladı. Topuklarımla palto yakalarımın hususi saldırı hedefleri olduğunu hissettim ve daha iriyarı olan savaşıları, elimden geldiğince etkili bir biçimde, şömine demiriyle savuşturarak, huzuru yeniden sağlamak konusunda ev halkı içinden birilerinden, yüksek sesle, yardım talep etmeye mecbur kaldım.

Bay Heathcliff ve adamı, mahzen basamaklarını can sıkıcı bir uyusuklukla çıktı. Şöminenin başında endişelenme halleri ve acı havlamalarla dolu tam bir kargaşa ortamı hâkim olsa da, onların her zamankinden bir saniye önce gelecek kadar hızlı hareket ettiğini sanmıyorum. Neyse ki, bir mutfak sakini daha hızlı yol aldı. Yukarı kıvrılmış elbisesi, çıplak kolları ve ateşten kızarmış yanaklarıyla, kanlı canlı bir hanım, bir kızartma tavasını sallaya sallaya aceleyle ortamıza daldı ve o silahı, bir de dilini öyle yerinde kullandı ki, fırtına büyü yapılmışçasına dindi. Efendisi sahneye giriş yaptığında da yalnızca kadının kendisi kalmıştı. Kuvvetli bir rüzgârın ardından kabarıp kabarıp inen bir deniz gibi derin derin nefesler alıyordu.

“Neyin kıyameti kopuyor böyle?” diye sordu beyefendi, beni bu misafirperverlikten uzak muamelenin ardından zar zor tahammül edebildiğim bir tavırla süzerek.

“Neyin kıyameti ya, hakikaten!” diye homurdandım. “Şeytan tarafından ele geçirilmiş domuz sürüsünün içinde bile hiç sizin o hayvanlarımızdan daha kötü ruhlar olamazdı beyefendi. Bir yabancıyı kaplan yavrularıyla bıraksanız da olur!”

“Onlar hiçbir şeye dokunmayan kişilere bulaşmaz,” diye belirtti adam, şişeyi önüme koyarak ve yerinden oynatmış sehpayı eski haline getirerek. “Köpekler tetikte olmakla doğrusunu yapıyor. Bir kadeh şarap alır mısınız?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Isırılmadınız, öyle değil mi?”

“Isırılısam, ısırana damgamı basmış olurum.”

Heathcliff'in yüzündeki gerginlik bir sırtışa dönüştü. “Haydi ama,” dedi, “siz telaşa kapılmışsınız Bay Lockwood. Buyurun, birazcık şarap alın. Konuklar bu evde öyle ziyadesiyle enderdir ki, ben ve köpeklerim, itiraf etmeye gönüllü olduğum üzere, onları nasıl karşılayacağımızı pek bilmiyoruz. Sağlığınıza, beyefendi!”

Başımı eğdim ve sağlığıma kaldırılan kadehe aynı şekilde karşılık verdim; bir yandan da bir it sürüsünün yaramazlığı yüzünden somurtup oturmanın aptalca olacağını idrak etmeye başlıyordum. Dahası, mizah anlayışı o tarafa yöneldiğinden, adama, kendi aleyhime olması pahasına, daha fazla eğlence sağlamak konusunda isteksiz hissediyordum.

Kendisi, muhtemelen iyi bir kiracıyı gücendirme akılsızlığına yönelik ihtiyatlı düşüncelerin etkisiyle yönlendirildiğinden, cümlelerindeki zamirler ile yardımcı fiilleri kesmeyi içeren kısa ve öz tarzla, birazcık da olsa rahatladı ve benim açımdan ilgi çekici bir konu olacağını farz ettiği üzere, halihazırdaki inziva mekânımın üstün ve eksik yönleri üzerine bir sohbet açtı.

Değindiğimiz konularda onu çok zeki buldum ve eve gitmeden önce, yarın için ikinci bir ziyarete gönüllü olacak denli cesaret bulmuştum.

Beyefendi besbelli verdiğim rahatsızlığın hiçbir tekrarını arzu etmiyordu. Ben gideceğim yine de. Ona kıyasla kendimi ne kadar girişken hissettiğimi görmek hayret verici.